

Tardor

Un relat de: [Perkins](#)

I em vaig fixar en el vidre translúcid. En la canonada metàl·lica, en el fons blavós del balcó amb la dona que estén. Tovalloles ataronjades, monyo recollit amb una pinça. Ha desaparegut en l'infinit, el balcó ja no l'estima, el balcó ara, l'enyora. A ritme d'una trista cançó de Blues, em deixo embadalir per les estranyes formes que adopten les robes onejants al vent. Em miro el balcó, tenyit de cel, em miro el cel, tenyit de cotó, el mar l'espera amb els braços oberts.

Ara, la tovallola ataronjada resta impassible. El vent ja no la toca, el vent ja no l'estima. Solitud, tot i ésser envoltada de germanes i parents. Por a morir de fred, i l'aigua li regalima per les entranyes fins al buit infinit. Entreveig novament el seu monyo, el balcó somriu. La dona em mira, mentre jo l'escric. Com si d'un model d'escultura es tractés, li repasso les formes i els colors, i ella es despulla els cabells. Arriben a confondre's amb la tovallola estesa, ataronjat i negre, vida i mort.

La barana és ara només un trist impediment, a l'espera de ser franquejat. Es treu gràcilment les sabates i s'abalança al sol de novembre.

El cor em fa un salt, vol sortir de dintre meu, per impedir la derrota de la suma bellesa. Mai ningú hauria de caure entre la roba estesa. Als balcons s'acaben moltes cases, com també s'hi acaben moltes vides. La tovallola, mentrestant, s'ho mira.

Ella està gairebé tocant el buit, i, en un últim esforç, hi arriba. La dona crida d'espant. La tovallola es rebrega, l'aigua s'espanta, el balcó plora. Mentrestant, el cor se'm tranquil·litza.

Ella ha caigut, com fulla d'un plàtan proper. Ataronjat marró de tardor, sol amagat en la lluna morta, i la dona baixa les escales, camí de l'entresòl.